El camí final de la somiadora

Un somriure que mai veurem un altra vegada. Una llum d'uns petits ulls que s'apaga lentament al llarg d'aquesta història. Una vida que va passar per l'infern uns minuts abans de desaparèixer. Una mort de la que ningú sabrà res. Aquesta, és la història dels últims instants d'una nena que va caure a l'ombra del desconegut i que mai ho podrà explicar ningú.

Hi havia una vegada, una nena que volia escapar de la realitat. Desitjava que un dia, davant seu apareixès un portal que la portés a un altre món amb criatures que mai havia vist però que sempre havia imaginat i poders màgics que atorgaven la llibertat a tot aquell qui els pugui controlar. Fins i tot desitjava morir i reencarnar en un altre món que la pogués entendre millor que aquell en el qual es trobava ara. S'imaginava com els seus personatges preferits dels llibres i cómics que tant li agradava llegir se l'emportessin al seu món. Va esperar durant tota la seva vida, durant els seus catorze curts anys que passi alguna cosa que no va passar. Però mai va perdre l'esperança i continuava desitjant-ho amb tot el seu cor.

Aquesta nena tenia uns bons amics que s'asemblaven a ella però, ells no ho desitjaven tant seriosament. La noia ho entenia, encara que no li importava perquè només amb tenir algú amb qui poder parlar dels seus desitjos era més que suficient per a ella.

Aquell dia, tots ells van anar a una acampada al bosc amb la seva escola. Es van dividir per grups i, és clar, els nostres amics van anar junts amb un profesor que feia de vigilant per si els passava alguna cosa i per guiar-los. Cada grup va agafar un camí diferent. El petit grupet d'imaginadors va anar per un camí des d'on es veia una gran cascada. Es van despedir dels seus companys i van començar a caminar per la ruta escollida. Passaven per boscos que semblaven màgics, petits rius on animalets com els conills i els ocells bevien aigua o prenien una curta dutxa per refrescar-se de la calor que feia i per zones rocoses on anaven amb molta cura per no caure. Al cap d'una estona van veure un pont penjant que donava la sensació d'haver sortit d'un conte de fades. Un pont antic, que s'aguantava amb unes cordes agafades a dos arbres que estaven a prop del penya-segat de cada costat però, que en els ulls de la nostra imaginadora era com un pas cap al món que tant volia veure.

El professor al principi no volia passar per aquell pont perquè no era segur encara que després d'una estona parlant amb la companyia d'amics, al veure com d'il·lusionats que estaven va decidir acceptar i van començar a travessar el camí que a la protagonista li semblava la porta a la seva llibertat.

Que injust és el destí d'aquells que són diferents, d'aquells qui no es rendeixen tan fàcilment encara que sigui impossible aconseguir-ho que tant desitgen. Com si no volgués que ho aconsegueixin de veritat, com si penses que dels desitjos pot sortir la força que farà que desaparegui i portarà a la felicitat a aquells qui van seguir creient en ell. Te po, po de que això passi i al veure que la creença de la nena ha arribat al punt més alt on la podria escoltar aquell qui és responsable dels somnis, que dorm fa molts anys i no pot despertarse, decideix eliminar-la. Oh, que cruel es el destí. Oh, pobre nena somiadora qui no ha arribat ni als seus quinze anys.

Però, ella no sap res de tot això i somrient camina pel pont penjant mentres que l'aire li bufa a la cara movent suaument els seus cabells. Mira avall sense por de l'altura ni de caure. Es riu i dona una volta al voltant seu gaudint del moment màgic, de la oportunitat de volar sobre aquell penya-segat. Tots van passar a l'altre costat sense accidents. La noia va donar una mitja volta per mirar per l'última vegada aquell preciós pont i per agrair que l'acompanyés en el seu viatge. Tanmateix, al girar-se li va sembla veure una petita llum en el mig del camí que ja va passar. En aquell moment va sentir com per tot el

cos li va recórrer una sensació com si un fil fi va rodejar-ho. Va estirar la seva mà hacia el pont, on enmig es trobava aquella llum que va il·luminar els ulls de la nena. Sense pensar-s'ho dues vegades va començar a corre hacia la llum. Quan va arribar al seu destí, va pujar el braç per tocar aquella estrella que la guiava. Quina làstima que no va escoltar els crits dels seus amics i del professor que es van adonar de la seva desaparició massa tard, que li cridaven que tornara i que era perillós. Quina làstima que no es va donar la volta per veure'ls.

Va aconseguir tocar la llum que la tentava. Quan va entrar en contacte amb la claror que només veia ella, la va rodejar convertint-se en una espècie d'il·luminació que canviava de colors fent que la noia no faci cas a res del que passa al seu voltant. Metres ella es trobava en una espècie de trance, per cosa del destí les cordes del costat dret del pont es van trencar. Al no estar en la seva realitat, no va reaccionar i en lloc d'agafar-se a la corda que quedava, va perdre l'equilibri i va començar a caure com si fos una nina sense ánima. Nena imaginadora, nena morta. Va torna a la realitat quan va deixar de sentir algo estable abaix seu. Per l'última vegada va mirar als seus amics i estirant el braç, com si intentes agafar-se a alguna cosa, va fer el gest de despedida mirant-los amb aquella tranquil·litat i amabilitat amb la que sempre els mirava i va tancar els ulls.

Per a la seva sorpresa, no va caure com s'ho va imagina. Seguia caient i de repent, el seu voltant es va tornar negre. Va mirar abaix on es podia veure una gran extensió d'aigua de la qual no es veia el fi. Va sentir com va caure a l'aigua i es va aterriza en els braços d'un cavaller cobert d'una armadura que reflectia un blau clar i transmetia una sensació de seguretat. Suaument va baixar a la noia i va fer una reverència en senyal de salutació i respecte. Va estendre la mà, invitant-la a ballar. La dolça viatgera es va posar vermella però, va estendre la mà, acceptant la invitació. El cavaller del mar va agafar l'altra mà de la viatgera i van iniciar el ball. Donaven voltes i més voltes, rient i disfrutant aquell instant tan bonic. Amb cada pass, la elgant ballarina s'oblidava del temps. L'aigua que envoltava a la parella s'emportava totes les seves preocupacions.

De sobte, va escoltar crits de persones aterroritzades d'alguna cosa. Es van aturar i al girar-se per veure què passava va contemplar com unes criatures horripilants es menjaven la gent. Aquests monstres tenien forma del cos de peixos que amb cada humà menjat s'alterava i apareixa o una cama o un braç que emprenien la seva propia vida, movent-se a tots els costats. El cavaller del mar va tocar l'espatlla de la comfosa noia que no sabia que fer. En aquell moment, en les seves mans va aparèixer una espada. Al instant la va agafar amb força i la va estendre davant seu. Somreia apasionada. Sempre havia volgut lluitar en contra del mal. Els ulls li van brillar i va començar a combatre aquells monstres que aterroritzaven a la gent amb l'heroi que havia conegut fa poc. Es movia elegantment sense moviments innecessaris, però no era omnipotent. Les criatures eren éssers forts i no era tan fàcil guanyar-los. La jove guerrera va conseguir unes ferides al braç dret, al peu esquerre i al cap des d'on li surtia sang. Però, no va parar de lluitar.

De cop, va sentir com deixava de flotar per l'aigua i començava a caure. Per l'última vegada va mirar al cavaller de l'armadura brillant. Aquel es va treure el casc de l'armadura i al fer ho es va desfer com l'aigua i es va ajuntar amb aquella i així desaparèixer.

La petita viatgera va aparèixer en un lloc ple de núvols al voltant i un cel clar adalt. Davant seu, va sortir un núvol amb forma de fada que va agafar les mans de la noia que caia i va fer que comencessin a flotar juntes per l'aire. Els ulls de la nena van brillar de nou. Mai havia pogut volar. Va estendre els braços i els núvols que els rodejaven van formar dues ales precioses en la seva espatlla. La fada poc a poc va anar toman color. El blau del cel, el blanc dels núvols i els colors càlids del sol. Volaven per

ahi i per allà, jugant a tocar i parar junt amb la harmoniosa música que s'escoltava a tot arreu sense poder entendre d'on venia. Les dues noies voladores reien com si es coneguessin ja fa molts anys, com si la barrera entre una cosa abstracte com un núvol i una persona de carn i ossos no existís. Com podia existir un lloc tan tranquil, un lloc que t'acceptava en pocs minuts i es convertia en el teu llar.

I de nou, per cosa del destí, la calma d'aquell lloc va desaparèixer. Mai una cosa bona dura per sempre, un refrany que a ningú li agrada. La llum potent del gran sol dalt seu va començar a extingir-se. Criatures abstractes d'un color negre van aparèixer pels costats de les dues amigues. Cada vegada eren mes i mes espesses. Giraven al rededor de les dues voladores impedint que escapessin. El núvol i la noia es van ajuntar per protegir-se d'alguna manera. En uns instants, les múltiples ombres negres es van ajuntar formant una sola en forma d'un ocell gran i majestuós, que no deixava traspassar la llum del sol. Es va quedar quiet en front de les noies mirant les fixament amb uns ulls que reflectaven tots els colors a la vegada.

Va desplegar les seves ales i milions de plomes van caure al voltant seu. Al entrar en contacte amb el cos de la protagonista, les plomes es van desfer i convertir-se en algo líquid, van començar a entrar a al nas, a les orelles, a la boca i als ulls impedint que aquella respires. Va intentar aturar-ho perquè no anés més a dintre però, no ho va aconseguir. Cada vegada la seva respiració era més curta, cada segon que passava la visió era més borrosa. S'estava ofegant. Va agafar amb les dues mans el seu coll i el va estrènyer amb la força que li quedava per intentar expulsar allò que l'estava matant, encara que els seus intents eren en va. Cada vegada veia mes i mes borros. L'ùltim que va veure va ser la fada que es convertia en una d'aquelles coses negres que l'ofegaven. I al moment de perdre completament la visió del que passava allà, va aterrar en un nou lloc.

Aquesta vegada, era un escenari d'un teatre o més bé d'un circ, que es trovaba en plena funció. Moltíssima gent estava asseguda davant seu rient, aplaudint, gritant. Estaven molt il·lusionats veient l'espectacle. Veient com tots reien despreocupats, la nena va somreia amb ells però, al intentar moure's per anar a parlar-les, no va poder fer ni un pas. El seu cos estava paralitzat. Les mans, els peus, tot. Tot menys el cap. El movia d'un costat a l'altre sense fer cas de lo que li estava passant. De cop, entre ella i els espectadors va aparèixer un home alt amb vestit elegant i un barret alt, que semblava que arribava al sostre. Va fer una reverència al public i amb una mà va senyalar a la paralitzada. Tots van aplaudir i dues noies disfressades de ballarines de ballet amb un vestit rosa clar que llúcia amb un to càlid però, que et deixava sego van sortir dels costats. A les mans portaven unes quantes espases. Pot ser dos o tres cadascuna, no els va contar la noia.

El personatge del barret va agafar un de les espases de les mans de les ballarines i la va levantar a dalt i després, estendre al públic. Tots es van quedar en silenci. L'home va apuntar amb la espada a la despreocupada del darrere seu i lentament va ingerir l'espasa dins del seu cos. L'espasa va travessar els intestins de la petita immobilitzada i va sortir per la seva esquena. La noia va sentir amb to el cos com el fred i afilat metall de la espasa es movia per dins seu cortan cada centímetre pel qual havia passat. Va cridar desesperada del dolor que això li va provocar i va començar a moure's intentant apagar aquella sensació del dins del cos. Va aconseguir mobilitzar-se però, unes cadenes de metall van restringir els seus moviments, deixant-la amb un número d'accions limitat. Amb cada moviment i cada crit que feia per instinct d'autosalvació, la ferida s'obria mes i el dolor es feia molt més intens.

Una espasa tras una altra van anar clavant-se en el seu innocent cos, travessant els òrgans i fins i tot ossos. Cridava i cridava fins que va començar a escupir sang. Quan l'última espasa la va travessar, l'home del barret va fer una altra reverència i el pùlic va esclatar en riures, aplaudiments i veus que

cridavent encantades de l'espectacle. Fent un últim esforç, la noia va aixecar el cap i va veure com tots estaven feliços després de tot, després de tot aquell sofriment que va aguantar. Però, no es va enfadar. Una música tranquil·la i acollidora sonava al fons d'aquell espai on ocurria l'escena. Ella va somriure mirant-los i va començar a reir, molt fluixet perquè ningú la escoltes.

El soroll de l'aigua que xocava amb les pedres sonava per tot areu. El vent passejant entre els arbres, ajitant les seves fulles. Ocells parlaven entre si, encara que no es veien. La sensació de la força de l'aigua que caía en grans quantitats bàsicament del cel estavellant-se amb el terra d'un llac que forma un riu. La batega da d'un cor que cada vegada és més lent. La sang que salpica de les ferides, fusionant-se amb l'aigua dolça formant un color vermell clar. Una veu ronca que canta una cançó feliç amb un significat trist. Pobra nena de il·lusions i desitjos interminables. Pobra nena que sense sapiguer-ho es va convertir en l'enemic del destí. Per què segueixes somrient, amb les ferides mortals del cos? Somriu i canta la cançó que serà el seu camí a la mort. Plora llàgrimes d'estrelles que intenten protegir-la del destí, metres ella canta i canta la cançó de l'aventura per la qual va passar i que mai ningú ho sabrà.

Caic, caic, una mar a l'horitzó
pobra poble, mort per il·lusió
meu cavaller, que busca llibertat
balla amb mi, i et portaré la realitat.

Caic, de nou, a on aniré a parar?
Fada que vola, per aquest cel clar
guarda bé el secret, i no en tinguis por
els ulls et miren, t'ofegues de dolor.

Caic i caic, per què no puc parar?
a un espectacle, he d'arribar
director cruel, espectadors ignorants
víctima atravesada per sis espases brillants.

Estrella que vola, somni oblidat
guerra que no va acabar en el passat
no tanquis els ulls, mira que bonic
pot ser el món que ningú havia vist.

La brillantor dels seus ulls s'envar i poc a poc la veu s'apaga. Ella no sap que els seus desitjos tan purs pels que va morir, van arribar a aquell qui dormia ja fa anys i que va ser ell, qui va regalar-li l'última aventura de la seva vida encara que el destí la va empitjorar. Estirada en roques afilades que la travessaven ara pintades de color vermell de la sang que caia del seu cos. Mirant la cascada a la que tant volia arribar, es va morir sense poder veure-la. El recorregut dur pel que va tenir que pasar va ser doloros en la vida real encara que la seva imaginació va embellir-ho. La seva llum va separar-se del cos difunt i va pujar més enllà del cel. Es va quedar dormida a milions i milions de kilometres del seu planeta en formar d'estrella per il·luminar el camí d'aquells que encara creuen en la magia i volen arribar fins a ella. Aquell qui per primera vegada en molts anys va despertar-se gràcies a la imaginadora morta, es va tornar a dormir, escas de ilusiones que el poguessin aguantar amb vida. Aquesta va ser la història d'una mort de la que mai ningú no sabrá res. Una vida que es va convertir en el far i la barrera protectora que impedia que el destí acabés amb aquells com ella mateixa.